

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Явор Гърдев

Затормозяващото усещане за забавяне на хода, за потъване в подвижни пясъци, за липса на развитие и недостиг на случващо се, за липса на цел и бъдеще – всичко това тегне над малката ни професионална общност днес. Слепена от кръпки на три политически настройки – социалистическа, либерална и консервативна; окопана в архаична среда, но спонтанно глобализираща се; дясно заявена, либерално изявена, но неизменно финансирана чрез преразпределение на публичен ресурс, – днес, повече от всякога, общността ни прилича на невъзможен и произволно слепен Франкенщайн, копнеещ хем за хармонично единство на тялото си, хем за пълна независимост на всеки един от органите в него. Тази система на безсистемието, йерархия на изравняването и равенство на привилегироването обитаваме днес. Опитваме се да я примирим със себе си без да ѝ се подчиним; да я ползваме, но да ѝ бъдем в опозиция; да я имаме, но нямайки я. Чудовището стои, затъва и не помръдва, а ние обстойно го обговаряме, коментираме, критикуваме, диагностицираме, анализираме. Имаме гръмко заявено собствено мнение за него, но друг е днес въпросът: «Какво да се прави?» Отново.